

خاندان‌ها در روزهای منتهی به بازگشایی مدارس به شمار می‌رود؛ دغدغه‌ای که هر سال با نزدیک شدن به مهرماه، بخش قابل توجهی از خانواده‌ها را درگیر تأمین هزینه‌های تحصیل فرزندان می‌کند. قرارگاه فرهنگی ذوالفقار در این طرح تلاش کرده است در کنار مأموریت‌های فرهنگی خود، به یکی از نیازهای مهم خانواده‌ها در آستانه سال تحصیلی نیز پاسخ دهد. مهدی شرقی، مسئول قرارگاه فرهنگی ذوالفقار، با اشاره به اهمیت حمایت از دانش‌آموزان و خانواده‌ها، بر تداوم رویکردهای فرهنگی و اجتماعی این مجموعه در کنار فعالیت‌های اصلی قرارگاه تأکید دارد.

توزیع بسته‌های آموزشی میان ۵۰۰ خانوار، تنها محدود به اهدای چند قلم لوازم تحصیلی نیست؛ بلکه اقدامی برای همراهی با خانواده‌ها در یکی از مهم‌ترین مقاطع سال و ایجاد این اقدام با توجه به افزایش هزینه‌های تهیه نوشتافزار و ملزومات مدرسه، گامی در جهت کاهش بخشی از دغدغه‌های تحصیلی جدیداست.

همزمان با روزهای آغازین سال تحصیلی جدید،

قرارگاه فرهنگی ذوالفقار طرح توزیع بسته‌های آموزشی برای ۵۰۰ خانوار را با هدف حمایت از دانش‌آموزان اجرا کرد.

به گزارش جوان، قرارگاه فرهنگی ذوالفقار در آستانه آغاز سال تحصیلی جدید و با هدف حمایت از دانش‌آموزان و همراهی با خانواده‌ها، طرح توزیع بسته‌های آموزشی را برای ۵۰۰ خانوار دارای دانش‌آموز اجرا کرد. در این طرح، بسته‌های آموزشی شامل بخشی از ملزومات مورد نیاز دانش‌آموزان از جمله کیف، دفتر و دیگر اقلام تحصیلی تهیه و در اختیار خانواده‌های مشمول قرار گرفت تا دانش‌آموزان بتوانند سال تحصیلی جدید را با آمادگی و امکانات مناسب‌تری آغاز کنند.

این اقدام با توجه به افزایش هزینه‌های تهیه نوشتافزار و ملزومات مدرسه، گامی در جهت کاهش بخشی از دغدغه‌های

امام علی علیه السلام:

بدانید که ریاکاری و تظاهر

هر چند کم هم باشد شرک

است.

خطبه ۸۶ نهج البلاغه

روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران

صاحب امتیاز: پیام‌آوران نشر روز
مدیر مسئول: محمدجواد اخوان

سر دبیر: غلامرضا صادقیان

آدرس: تهران، خیابان بهیقی

کوچه شهیداکبر زجاجی (چهاردهم غربی)، پلاک ۱۲

سازمان آگهی‌ها: ۸۸۵۴۵۴۸۸

روابط عمومی: ۰۲۱-۸۸۵۲۳۰۶۰- فکس: ۸۸۴۹۸۴۶۶

توزیع: مؤسسه نشرگستر امروز نوین ۰۹۴۲-۸۸۷۳۰

چاپ: همشهری

Public@JavanOnline.ir

| روزنامه جوان | شماره ۷۷۰۰ | دوشنبه ۳۰ شهریور ۱۴۰۵ | ۹ ربیع‌الثانی ۱۴۴۸ | اذان ظهر ۱۱:۵۷ |

غروب آفتاب ۱۸:۰۳ | اذان مغرب ۱۸:۴۱ | شب‌شعب‌شرعی ۲۳:۱۵ | اذان صبح فردا ۰۴:۲۸ | طلوع آفتاب فردا ۰۵:۵۲ |

«رؤیای نیمه‌شب» از جسارت نگاه‌دراماتیک به مهدویت

تاتئوری نارس زیر متن چخوف

■ علی عارضی

حدود ۱۰ سال پیش وقتی آخرین صفحه از رمان شیرین رؤیای نیمه‌شب را به‌بستم، با آنکه پیش و پس از آن نیز با جهان رمان و داستان بیگانه و بی‌نصیب نبودم، اما حلاوت روایت و قصه مظفر سالاری را مدت‌ها با خود داشتم. تا جایی که در همان سال‌ها، هنگامی که مشغول ساخت مستندی سریالی درباره تاریخ پر قصه و غشسه معاصر ایران بودم، با وجود سنگینی روایت و ازجاعات رسمی مستندهای سیاسی، انتخاب نام «کلئوس نیمه‌شب» برای مستند، متأثر از همان فضایی بود که رمان

در ذهنم نشاندۀ بود. ارادت من به رؤیای نیمه‌شب حداقل در آن برهه از زمان خاصی و ویژه بود و بی‌گمان، روایت ساده و صادق اثر در کنار مضمون مهدوی و عاشقانه‌اش سهم بزرگی در این شگفتگی داشت. تا اینکه اخیراً قصه از قالب کتاب فراتر رفت و توسط سازمان اوج در قالب مجموعه‌ای تلویزیونی به همین نام تولید و راهی تلویزیون شد. سریالی با اقتباس از رمان مظفر سالاری، به کارگردانی حسن اخوندپور و به نویسندگی سیدحسین امیرجهانی که در ۲۴قسمت از شبکه سوم سیما پخش شد و در نهایت توانست پیوندی تازه میان نسلی از خوانندگان رمان و تماشاگران جدید برقرار کند و مخاطبان زیادی را با خود همراه کرد.

■ شروع یک داستان چندلایه

داستان در شهر حله و در سال ۷۱۰ هجری قمری می‌گذرد؛ اثر برای ورود به ساختن میان فئاتر جوانی سنی‌مذهب، و تلمذ دختر شیعه، در شهری که حاکم ناصبی‌اش به شیعیان آزار می‌رساند و اعتقاد به مهدویت در میان تعصبات مذهبی و سیاست‌های ظالمانه و تفرق‌افکنان حاکمان و نیز نفاق پیود به ورطه امتحان می‌رود.

اما وجه تمایز مهم و اساسی رؤیای نیمه‌شب با بسیاری از تولیدات نمایشی سال‌های اخیر، نفس جرئت و جسارت سازندگان اثر برای ورود به ساختنی است که تاکنون بیشتر درباره آن سخن گفته شده تا اینکه اثری ساخته شده باشد تا پیش از این مسئله تشرّف و مهدویت در تلویزیون، عمدتاً در ساختار برنامه‌های گفت‌وگومحور، کارشناسی و سخنرانی‌عنوان می‌شد و احتیاط و محافظه‌کاری خاصی نسبت به بازنمایی چنین مسئله‌ای صورت می‌گرفت که تا اندازهای منطقی به نظر می‌رسید. اما محروم کردن خود و مخاطب از ظرفیت هنر و بالاخص هنرهای نمایشی برای انتقال مفاهیم دینی، در واقع محرومیت از مؤثرترین و جذاب‌ترین میدان گفت‌وگو و ارتباط با مخاطب امروزی است مگر نه اینکه رهبری شهید انقلاب با تأکیدات مکرر خود بر استفاده از زبان هنر و خصوصاً زبان سینما و تئاتر برای تبلیغ دین، تأثیر یک فیلم را گاهی از ده‌ها منبر و کتاب از زشمند بر می‌شمردند.

رؤیای نیمه‌شب جسارت دیگری نیز دارد و آن در به تصویر کشیدن انحرافات مهدویت است. سریال، سراغ یکی از تکرارترین چالش‌های مسئله ظهور و مهدویت، رفته است. مدعیان دروغین نیابت یا وساطت و قربات با امام عصر (عج) که در طول دوره غیبت عمدتاً با دست سیاست پیود، با سوء استفاده از احساسات مردم، در صدد تأمین مطامع دنیوی خود یا به انحراف کشاندن مسئله انتظار نزد شیعیان بوده‌اند و هنوز نیز هر از چندگاهی شاهد پرافراختن علم‌های دروغین در این زمینه هستیم. شخصیت صائمۀ در سریال (با هنرمندی مه‌لقا باقری) به عنوان زنی ترسیم شده که مدعی آن تباط و همسری امام زمان (عج) است. او بمانند همه مدعیان دروغین، زبان ایمان و سوء استفاده از احساسات دینی مردم را خوب می‌داند. صائمۀ در رؤیای نیمه‌شب، دقیقاً بازنمایی الگویی است که در طول دوره غیبت کبری بارها و بارها تکرار شده است. از ابو محمد حسن شریعی که نخستین کسی بود که دعوی نیابت خاص داشت تا محمدنبدین شلمغانی که از یاران امام عسکری (ع) بود و بعدها مرتد شد و انحرافات

زیادی در زمینه مهدویت بر جای گذاشت، تا مدعیان دروغین دوره معاصر، نظیر احمد الحسن بصری در عراق که خود را سفیر و وزیر و اولین وصی امام دوازدهم معرفی کرد و حتی زمانی که در چند دهه اخیر در ایران مدعی همسری امام عصر (عج) بودند، همه و همه ادامه‌دهنده همین مسیر انحرافی محسوب می‌شوند.

■ جزء به جای کل می‌نشیند

عنوان «رؤیای نیمه‌شب» برای کتاب و مجموعه‌اقتباسی آن، که برگرفته از تشرّف و رؤیای نیمه‌شب ابوراجح حامی، به محضر مقدس حضرت امام زمان (عج) است؛ مکاشفای است که در منابع شیعی منقول است و در نیمه‌شب‌ی برای جناب ابوراجح، حمام‌دار شهر حله رخ می‌دهد و در قسمت آخر سریال و صفحات پایانی کتاب به آن اشاره شده‌است، از همین رونام اثر نه توصیفی کلی، بلکه تکه‌های زنده و دلالت‌گر از پیکره روایت است. این شیوه را عنوان‌گذاری صحنه‌محور یا نامگذاری بر مبنای صحنه کلّونی می‌نامند.

شگردی که در آن یک صحنه کوتاه اما پر معنا، همچون مجاز مرسل، جزء را به جای کل می‌نشانند تا هسته عاطفی، اخلاقی یا استعارای اثر را در ذهن مخاطب حک کنند. در سینمای جهان، شکارچی گوزن ساخته مایکل چمپینو، نمونه کلاسیک این نوع نامگذاری است، یا نمونه درخشان ایرانی‌اش «ایستاده در غبار» است که نامش از سکانس می‌آید که احمد متوسلیان بی‌سیم به دست، در وسط معر که جنگ و در میان آتش و دود، استوار در میان غبارها ایستاده است. این نوع نامگذاری سبک بدیع و خلاّقانه است که رؤیای نیمه‌شب از آن بهره‌مند است. اما باید توجه داشت وقتی عنوان یک اثر از یک سکانس برگرفته می‌شود، آن سکانس بار معنایی مضاعفی بر دوش می‌کشد و دیگر فقط یک لحظه از فیلم نیست. بلکه تبدیل می‌شود به فشرده و گل سرسبیدی از تمام جهان اثر. درست کاری که ایستاده در غبار می‌کند.

در رؤیای نیمه‌شب، رؤیا و تشرّف ابوراجح به محضر حضرت حجت (عج)، نه فقط یک رخداد داستانی، بلکه ستون فقرات روایت و نقطه اوج و جان‌مایه داستان است. و رمان مظفر سالاری نیز بر پایه همین تشرّف بناشده، اما در سریال، سکانس رؤیای ابوراجح به جای آنکه مرز کل نقل و اوج و انفجار داستان باشد، بیشتر شبیه یک «رخداد» یا یک رهیافت کاملاً شخصی است. در صورتی که نویسنده رمان معتقد است تشرّف یک قضیه فردی نیست و همه با آن درگیر خواهند شد. اما در سریال، این درگیری جمعی نه از دل شخصیت و کاراکترها، بلکه به‌صورت موعظه و گزارش از نسوی ابوراجح تحمیل و تعریف می‌شود. به تعبیری مخاطب احساس حضور ندارد بلکه احساس می‌کند که در جایی نشسته و جریان را تماشا می‌کند یا گزارش می‌گیرد. حتی حذف این سکانس آسیب چندانی به ساختمان درام و سرنوشت شخصیت‌ها وارد نمی‌کند.

■ خلق روایت دراماتیک قصه

اما نکته اساسی در خلق روایت دراماتیک قصه، پیوند

درون حرکت می‌کنند و با تکیه بر کنش جسمانی استانیسلاوسکی (که معتقد بود بازیگر باید انگیزه درونی واحد را در تمام ابعاد بیرونی اجرا کند) و احداث حالت روانی از طریق حرکت فیزیکی که مایکل چخوف بدان اعتقاد داشت، بدن خمیده و صدای شکسته را به دروازه‌ای برای روح قدرتمند اما پنهان شخصیت تبدیل می‌کند، چنان‌که ساعت‌ها با کمر خمیده راه می‌رود تا ضعف ظاهری و قدرت درونی را هم‌زمان به تصویر کشد؛ در مقابل، ماهیانی در نقش تلماز درون به بیرون می‌رود و با الهام از تئاتر فقیر، گروتوفسکی (که معتقد بود بازیگر هر آن چیزی را که حقیقتاً ضروری نیست باید حذف کند) سادگی و صداقت را جایگزین اغراق و اعلام می‌کند و حتی برای رسیدن به این غفت جسمانی، آسیب‌های تمرین اسب‌سواری را به جان می‌خرد.

یکی با افزودن لایه‌های جسمانی، حقیقت پنهان میکائیل را آشکار می‌کند و دیگری با حذف هر آنچه ضروری نیست، عشق غریفانه تلمارا به سادگی اجرا می‌کند و در نهایت، هر دو به یک حقیقت درونی واحد می‌رسند: بدن بازیگر تنها ابزار است و آنچه اهمیت دارد، صداقتی است که در آن بدن ساکن می‌شود.

در ابعاد فنی و فرمی هر چند سریال بی‌نقص نیست اما در کل می‌توان گفت مهم‌ترین دستاورد رؤیای نیمه‌شب را باید در سطح گفتمانی آن جست‌وجو کرد. روایتی که نشان می‌دهد موضوع مهدویت، فقط مسئله یک گروه یا یک جنبه‌ده‌ای یا یکدیگر دارند، هر دو با غیاب معنوق درگیراند، هر دو از جنسیتی از صبر و وفاداری دارند، و هر دو در لحظه وصال به اوج دراماتیک خود می‌رسند.

عشق مجازی برده‌ای است که عشق الهی در پس آن در سنت ادب عرفانی فارسی از حافظ گرفته تا عطار، پنهان است؛ چنان‌که در غزل‌های عرفانی حافظ، عشق انسانی و نشانه‌هایش، در نهایت به کشف عشق الهی راه می‌برد. سریال نیز همین منطق را در سطح ساختار روایی بازتولید می‌کند: عشق فتاح به تلماماچراغی عاشقانه‌است که عاقبت به عشق بزرگ‌تر و واقعی‌تر منتهی می‌شود و از طرفی وصال به عشق حقیقی را در جهان عشق‌های غریزی، دست‌یافتنی نمایش می‌دهد و کار کارستان نویسنده واقع همین است.

نمونه‌دانی هم که می‌گویند مذهب در خدمت داستان عاشقانه قرار گرفته است، تنها نسیمی از ماجرا را می‌بینند. نیمه دیگر آن است که داستان عاشقانه نیز به تجسم‌بخشی مفهوم انتظار خدمت می‌کند. انتظار، مفهومی انتزاعی و غایب‌محور است؛ برای دراماتیزه شدن، به بدن، صدا و حضور عینی نیاز دارد. عشق زمینی، همین بدن و حضور را فراهم می‌آورد. از این منظر، پیوند عشق و انتظار نه از فئدی بازاری، بلکه ضرورتی دراماتیک است؛ پیوندی که در آن، آسمان به زمین می‌رسد و از زمین، پنجره‌ای به آسمان گشوده می‌شود.

اما با وجود گیرایی و روانی قصه، در بعد شخصیت‌پردازی می‌توان گفت برخی از شخصیت‌های اصلی سریال از عمق روانی کافی برخوردار نیستند. سریال در گفتن عشق موفق است، اما در نمایش دادن تدریجی و باورپذیر آن ناکام می‌ماند. به‌عبارتی شخصیت‌ها در دیالوگ و اعتراف، عشق خود را ابراز می‌دارند اما در نشان دادن آن عاجزاند. در سنت هنری مدرن، از تئوری کوپ یخ‌ارست همینگوی در ادبیات تا زبرمتن چخوف در تئاتر و از بیان غیر مستقیم روبر برسون در سینما، عمق عاطفی از راه سکوت، فاصله و اشاره ساخته می‌شود، نه از راه اعلام. همینگوی می‌گفت آنچه حذف می‌کنی، به اندازه آنچه می‌نویسی اهمیت دارد.

چخوف شخصیت‌هایش را وامی‌داشت تا از چیزهای بی‌اهمیت حرف بزنند، در حالی که درد اصلی‌شان در زیر دیالوگ‌ها پنهان بود. در سینما، هیچکاک معتقد بود اگر صحنه‌ای را می‌توان با تصویر گفت، با دیالوگ نگو. رؤیای نیمه‌شب اما در غالب موارد مسیر عکس را می‌رود. شخصیت‌ها به‌جای آنکه در بستر موقعیت‌ها و انتخاب‌ها شکل بگیرند، احساسات خود را به زبان می‌آورند.

■ هدر رفتن یک عشق عقیفانه

عشق فتاح و تلمّا نه از دل سکوت‌ها و فاصله‌ها، که از دل گفت‌وگوهای مستقیم و حتی مواجهه‌های فیزیکی (مانند صحنه‌ای که تلمّا یقه فتاح را می‌گیرد) بیرون می‌آید. مظفر سالاری، نویسنده رمان، خود به این شکاف اعتراف می‌کند که عشق عقیفانه در سریال هدر رفته است و بهتر بود فتاح جوان‌تر و نجیب‌تر به نظر برسد. عشق حمود و هیام، دقیقاً همان الگوی گفتن به‌جای نمایش دادن را تکرار می‌کند اما در قالبی سطحی‌تر و نازل‌تر. و حتی می‌توان گفت ایده‌ای است که لوس می‌شود چرا که از قبل مغروض بوده و مخاطب هرگز ندید این عشق چگونه و کجا شکل گرفت. این ضعف، همدان‌پندری مخاطب را که هم‌ق تر کرده و او را از جهان داستان دور می‌کند. از میان همه تعریف و تمجیدهایی که از بازیگران سریال نوشته و گفته شد، بازی بهاره افشاری، سوگل طهماسبی و حتی سعید شریف را می‌توان در ادامه همان مسیر همیشگی شخصی‌شان برد، اما، از بازیگری دو شخصیت نمی‌توان نام نبرد و ستایش نکرد. میکائیل و تلمّا.

نادر سلیمانی و آیدا ماهیانی در رؤیای نیمه‌شب دو استرانی متضاد اما مکمل را در بازیگری به نمایش می‌گذارند، سلیمانی در نقش میکائیل از بیرون به

